

ktorú mu uznala len jedna skupina veriteľov, a činil za to žalovaného zodpovedným.

Preto odvolací súd porušením hmotného práva zamietol žalobu, založenú na zodpovednosti žalovaného ako vnúteného správcu.

Dobromyseľnosť, ktorou sa žalovaný bráni — spočívajúca v tom, že si vymienil od veriteľov ustanovivších dozorcú, že zaplatia zo svojho tu odmenu dozorcú, ktorú súd neuzná, — však žalovaného nesproštuje, preto Najvyšší súd podľa hore uvedených dôvodov zmenil rozsudok odvolacieho súdu a žalobe vyhovel.

Čís. 16897.

Všeobecný výrok administratívneho úradu o povinnosti k náhrade škody »členov obecného zastupiteľstva« nie je výrokom, vydaným proti individuálne určenej osobe v smysle § 5, odst. 4, zák. č. 329/1921 Sb. z. a n., a nehodí sa vôbec na to, aby súd na jeho základe podľa odst. 5 cit. § 5 mohol pokračovať.

(Rozh. z 11. apríla 1938, Rv IV 566/37.)

Žalujúca obec uviedla, že okresný úrad v T. výmerom zo dňa 17. novembra 1930, resp. zemský úrad v U. výmerom zo dňa 12. septembra 1931 pravoplatne vyriekli podľa odst. 4 § 5 zák. č. 329/1921 Sb. z. a n., že žalovaní sú zodpovední za škodu 12.050 Kč, ktorá vznikla žalujúcej obci tým, že sa obecné zastupiteľstvo protiprávne usnieslo odpustiť podnikateľovi biografu B. za dobu od 1. mája 1927 do konca roku 1928 obecnú dávku zo zábav, ktorá sa v dôsledku toho za túto dobu nevyberala a je teraz na podnikateľovi nedobytná. Zodpovednosť žalovaných za túto škodu uvedené výmery odôvodnily tým, že ako členovia obecného zastupiteľstva hlasovali za odpustenie dávky. Žalovaní namietali proti žalobe medzi iným, že o odpustení dávky zo zábav podnikateľovi biografu B. nebolo hlasované podľa mien, a niektorí z nich i to, že sa dotýčnej schôdze obecného zastupiteľstva vôbec nezúčastnili.

O b a n i ž š i e s ú d y žalobe vyhoveľ.

N a j v y š š í s ú d rozsudok odvolacieho súdu s účinkom aj na rozsudok prvej stolice zbavil účinnosti a spor z dôvodu § 180 č. 1 a 2 Osp. zastavil.

D ô v o d y:

Žalujúca obec domáha sa na žalovaných náhrady škody vyvodzovanej z prestúpenia § 6 pravidiel o vyberaní obecnej dávky zo zábav (dodateok III. k vl. nariadeniu č. 143/1922 Sb. z. a n.), majúc za to, že o povinnosti žalovaných k tejto náhrade škody bolo už v smysle cit. § 6 a § 5, odst. 4 a 5, zákona č. 329/1921 Sb. z. a n. pravoplatne

rozhodnuté výmerom okresného úradu v T. zo dňa 17. novembra 1930, č. j. 20.656/adm. ai 1930, resp. výmerom zemského úradu v U. zo dňa 12. septembra 1931, č. 9250/II-2 ai 1931, ako stolice odvolacej.

Ale podľa týchto výmerov boli za spornú škodu zodpovednými učinení — okrem správcu notárskeho úradu — iba vo všeobecnosti »členovia obecného zastupiteľstva«, bez toho, že by bolo určené, kto sú individuálne títo previnili členovia obecného zastupiteľstva. Takýto všeobecný výrok však nie je ešte výrokom, vydaným proti žalovaným ako jednotlivcom v smysle cit. § 5, odst. 4, a nehodí sa vôbec na to, aby na jeho základe mohol súd v smysle cit. § 5, odst. 5 pokračovať. Určenie previnilých osôb je integrujúcou súčiastkou výroku o povinnosti k náhrade škody, ktorý podľa tohoto § 5 spadá do kompetencie administratívneho úradu, a nemôže tedy byť doplňované súdom. Na tom nič nemení, že výmer okresného úradu bol doručený žalovaným a že niektorí z nich podali proti nemu odvolanie, lebo tým na jeho všeobecnosti nebolo nič zmenené, a nemôže preto byť reč ani o tom, že by sa proti týmto odvolateľom stal pravoplatným. Tým menej mohla by byť o tom reč dotyčne tých členov obecného zastupiteľstva resp. ostatných žalovaných, ktorí odvolanie ani nepodali, lebo však výmer sa ich osobne netýkal a nemali sa preto dosiaľ proti čomu brániť.

Keďže však takto nebolo dosiaľ podľa § 5 zák. č. 321/1921 Sb. z. a n. (§ 6 pravidiel) vôbec — tým menej pravoplatne — administratívnym poradom rozhodnuté o povinnosti žalovaných k spornej náhrade škody, hoci toto rozhodnutie musí pred sporným pokračovaním podľa citovaného zákona predchádzať (§ 180 č. 2 Osp.), a rozhodnutie o tejto povinnosti nepatrí na porad práva, ale na porad administratívny (§ 180 č. 1 Osp.), bolo treba podľa §§ 540 a 505 Osp. rozhodnúť, ako sa stalo.

Čís. 16898.

Právny význam udelenia dolových vôd podľa § 129 všeobecného banského zákona spočíva jedine v tom, že s hľadiska banských záujmov nebola zistená prekážka, aby ten, komu také vody boli udelené, nepoužíval ich pro seba, a to aj k inému než banskému a hutnému podnikaniu. Udelenie toto samo o sebe nezakladá právny základ k vybíraní poplatkov za používanie dolových vôd tretími osobami.

(Rozh. z 13. apríla 1938, Rv III 297/37.)

Podľa prednesu žaloby udeľovacou listinou banského kapitanátu v B. zo dňa 15. júla 1933 udelené bolo žalujúcej strane podľa § 129 všeob. banského zákona právo užívať na akékoľvek účely dolové vody vytekajúce z dedičnej štóly v-skej, ktorej majiteľom je Čs. štát. — Žalobou domáhala sa žalujúca strana medzi iným, aby žalovaný, ktorý